

Fehér szarvas

Szereplők:

Karakán László – **Juhász Károly**
 Irma, a felesége – **Tóth Zsuzsi**
 Dorottya/Adél – **Stelly Zsófia**
 Géza – **Csizmadia Gergely**
 A Király titkára – **Dóczy Péter**
 Lehár – **Kákonyi Tibor**
 Fáni – **Jónás Gabriella/Orbán Bori**
 Ezredes/Villanyszerelő – **Krizsik Alfonz**
 Főhadnagy – **Kálló Béla** – Jászai Mari-díjas/
Molnár Zoltán

Zilahy Lajos A fehér szarvas című drámája nyomán írta és rendezte:

Andrási Attila

Dramaturg: **Szigeti Réka**
 Jelmez: **Harák Judit**
 Díszlet: **Húros Annamária**
 Rendezőasszisztens: **Stelly Zsófia**

I. FELVONÁS

Egy első világháborús ezredes a Mária Terézia Rend lovagkeresztjének egyenruhájában és kintetésével fel-le sétál, valamire vár.

Lakáj be.

1. JELENET

GÉZA: Uram!

LÁSZLÓ: Igen, fiam?

GÉZA: Ezt a levelet találtam a konyhában.

LÁSZLÓ: Mit keresett az a levél a konyhában?

GÉZA: Nem tudom.

LÁSZLÓ: Te hogy kerültél oda?

GÉZA: Lenyomtam a kilincset, beléptem az ajtón.

LÁSZLÓ: Kapsz egy átszállót, és kirepülsz az ablakon!

GÉZA: Elnézést.

LÁSZLÓ: Több tiszteletet!

GÉZA: Igenis, uram!

LÁSZLÓ: És vágd magad vigyázzba, ha velem beszélsz! Az ezredesed vagyok.

GÉZA: A háborúnak vége.

LÁSZLÓ: Vége van.

2. JELENET

Irma be.

IRMA: Jó reggelt!

LÁSZLÓ: Kedvesem.

GÉZA: Asszonyom! El is feledtem az ezredes úrnak mondani, egy asszony érkezett.

LÁSZLÓ: Milyen asszony?

GÉZA: Parasztasszony.

LÁSZLÓ: És?

GÉZA: Magát keresi.

LÁSZLÓ: Engem?

IRMA: László, ha téged keres, ne várokoztasd meg!

LÁSZLÓ: Azonnal jövök!

László ki.

3. JELENET

IRMA: A szobalány?

GÉZA: Elment.

IRMA: Hová?

GÉZA: Ki tudja, hova? És ki tudja, miért?

IRMA: Pihenjen már, Géza! Kérhetnék egy kávét?

GÉZA: A kávé vele ment.

IRMA: Akkor kérem azt a levelet.

GÉZA: Parancsoljon.

IRMA: Románul van. Nem értem.

GÉZA: Segíthetek?

IRMA: Igen.

GÉZA: Amennyire így sebtében átfutottam...

IRMA: Igen?

GÉZA: Tájékoztatják önöket arról, hogy államosítják a földjeiket.

IRMA: Tessék? Az összeset?

GÉZA: Nem, csak 2400 holdat.

IRMA: 2400 holdat? Az a birtok öthatoda.

GÉZA: Asszonyom, tud számolni!

IRMA: Tönkrementünk.

GÉZA: Azért marad is.

IRMA: Hallgasson, Géza! Könyörgöm, hallgasson!

GÉZA: Most nem szabad átadnia magát a borúnak.

IRMA: Ha most nem, akkor mikor?

GÉZA: Asszonyomnak meg kell őriznie a tartását. Az sem jó, ha egykedvű, kimondottan jókedvűnek kell látszania!

IRMA: Nem most fogok vihorászni!

GÉZA: Asszonyomnak meg kell mutatnia, hogy nincs az a sorscsapás, amely leteríti. Hogy nem a birtok tette önt azzá, ami, hanem ön adott arcot a formátlan mezsgyéknek. Asszonyomnak meg kell mutatnia, hogy könnyedén lovagolja meg a korszellemet!

IRMA: Miféle korszellemet?

GÉZA: Példának okáért...

IRMA: Példának okáért?

GÉZA: A szabad szerelem!

IRMA: Micsodát?

GÉZA: A szabad szerelem!

IRMA: Atyaisten!

GÉZA: Nem! Szabad szerelem!

IRMA: Maga kommunista, Géza?

GÉZA: Nem vagyok az. Csak ismerem az idők szavát!

IRMA: Jézusom!

GÉZA: Ő nincs itt...

IRMA: Ne káromolja Istent!

GÉZA: Én itt vagyok!

IRMA: Azt látom!

GÉZA: Asszonyom feszült.

IRMA: Mit nem mond!

GÉZA: Én szívesen ellazítanám asszonyomat.

IRMA: Hogyan?

GÉZA: A kor imént megnevezett szellemében!

IRMA: Tessék?

GÉZA: Szabadság, szerelem! E kettő kell nekem! Meg magának is!

IRMA: Azonnal takarodjon!

GÉZA: Asszonyom, gondolja meg!

IRMA: *(teli torokból ki az ablakon)* László, hozd a vadászpuskát!

4. JELENET

László be.

LÁSZLÓ: Reggel elvitték a fegyvereinket.

IRMA: Kik?

LÁSZLÓ: A román rendőrség.

GÉZA: Én tudtam!

IRMA: No, várj csak!

Irma kirohan.

5. JELENET

LÁSZLÓ: Mitől ilyen feldúlt a nejem?

GÉZA: Nem tudom.

LÁSZLÓ: Nekem te ne kertelj!

GÉZA: Nem tudom, elmondhatom-e?

LÁSZLÓ: Mondd csak!

GÉZA: Nem haragszik meg?

LÁSZLÓ: Beszélj!

GÉZA: Asszonyom felajánkozott, de én önre való tekintettel elutasítottam.

LÁSZLÓ: Tudom, hogy a fronton fejszerűlést szenvedtél, de nagyon vigyázz a szádra, mert békében is megrokkanhatsz!

GÉZA: Köszönöm, uram, köszönöm! Tegnap, amíg magát a rendőrségen kihallgatták, két finom úriember kereste Budapestről.

LÁSZLÓ: Budapestről?

GÉZA: Azt mondták, odavalók!

LÁSZLÓ: Hogy jutottak át a határon?

GÉZA: Ki tudja?

LÁSZLÓ: Ki tudja...

GÉZA: Megjött a levél, elkobozták a földjeiket!

LÁSZLÓ: Az összeset?

GÉZA: Nem, csak 2400 holdat!

LÁSZLÓ: Tönkrementünk. No, kifelé!

GÉZA: Itt vannak a pestiek, most lépték át a kapu küszöbét, jönnek a parkon át befelé!

LÁSZLÓ: Siess elénk, vidd őket az istállóba vagy a pincébe, azzal, hogy ott vagyok, vagy itt vagyok... Találj ki valamit, hol vagyok! Húsz perc múlva jöhettek. Indulj!

GÉZA: Rendben.

Lakáj ki, másik oldalon Irma be. A kezében egy derringert.

6. JELENET

IRMA: Hol az a mocsok?! Hol az a pimasz állat?!

LÁSZLÓ: Állítsd le magad, kedvesem!

IRMA: Állítsam le magam? Állítsam le magam! Közli, hogy nincstelenné tettek bennünket, majd felajánlja, hogy vigasztalásul itt helyben meghág! A saját birtokomon! Vagyis annak a maradványán. Itt, ebben a szobában! A saját házamban! És te, ahelyett, hogy azonnal agyonlőnéd, engem is akadályozol ebben? Nem érdekel, hogy a fronton hányszor tartotta oda a fejét a golyó és teközéd! Választanod kell! Vagy ő, vagy én!

LÁSZLÓ: Négy évig szolgáltunk együtt a fronton...

IRMA: Tudom!

LÁSZLÓ: Irma, én mindenről lemondok érted, de most gyorsan kell cselekednünk.

IRMA: Igen, csak gyorsan agyonlövöm ezt a...

LÁSZLÓ: Elvették a földjeinket és a fegyvereinket...

IRMA: Köszönöm, hogy emlékeztetsz rá!

LÁSZLÓ: Csend legyen! Figyelj rám! Ül le, és figyelj rám!

IRMA: Jó, figyelek.

LÁSZLÓ: Elvették a földjeinket és a fegyvereinket. A fegyvereink és a földjeink után következnek az értékeink, a becsületünk és végül az életünk. Ha menekülnünk kell, az értékeink közül csak az ékszereinket visszük magunkkal. Ha nem kell menekülnünk, ezeknek az árából visszavásárolhatjuk a földjeink nagy részét. Tehát először a családi ékszereinket helyezzük biztonságba. Most.

IRMA: De...

LÁSZLÓ: Nem! Most!

7. JELENET

Cselédlány be.

DOROTTYA: Uram! Asszonyom!

LÁSZLÓ: Később!

IRMA: Ne zavarj!

DOROTTYA: Az úrnak vendége érkezett!

LÁSZLÓ: Nem lehet...

DOROTTYA: Ha lehet, ha nem lehet! Itt van a nyomomban!

LÁSZLÓ: Akkor ereszd be!

DOROTTYA: Na, indulás befelé!

Cselédlány ki, Futár be.

8. JELENET

FUTÁR: Karakán László?

LÁSZLÓ: Igen?

FUTÁR: A megbízólevelem.

LÁSZLÓ: A király.

IRMA: A király?

FUTÁR: Mint a Mária Terézia Rend lovagkeresztjének a birtokosát kell értesítenem a rend

működésében beállt változásokról. Ez ügyben hoztam őfelségének mint a Katonai Mária Terézia Rend nagymesterének március 23-án kelt, a rendirodához intézett legfelsőbb parancsát.

Irma elindul kifelé.

LÁSZLÓ: Kedvesem, maradj nyugodtan. Felolvasná?

FUTÁR: Ha kéri.

LÁSZLÓ: Kérem.

FUTÁR: Kérem! „Az adott viszonyok meggátolnak Bennünket abban, hogy a Rend alapítólevelében gyökerező, a Katonai Mária Terézia Rend alapszabályai értelmében Bennünket megillető nagymesteri jogokat mindenkor teljes mértékben gyakoroljuk. Minthogy azonban Mi a Rend érdekeinek és tagjai alapítványjogi igényeinek állandó megóvását szívünkön viseljük, elrendeljük, hogy Bennünket ebben a feladatban a Rend kancellárja helyettesítsen. Elvárjuk, hogy a Rend ügyei – változott viszonyok adta körülmények figyelembevételével – szigorúan a rendi alapszabályok és a Mi, illetve a nagymesteri méltóságban Istenben boldogult elődeink által kibocsátott rendeletek és irányelvek értelmében tovább vezettetessenek. Kívánjuk azonban, hogy valamennyi fontos rendelkezés tudomásunkra adassék.”

IRMA: Aláírás?

FUTÁR: Mi, Károly Ausztria e néven első császára, Magyarország e néven negyedik apostoli királya.

LÁSZLÓ: Köszönjük a felség megtisztelő figyelmét és az ön kockázatvállalását, hogy ezekben a zavaros és sötét időkben, veszélyt és fáradságot nem kímélvén, áttört minden, a boldog békeidőkben még nem létező határon, hogy a felség rendelkezéséről értesítsen.

FUTÁR: Kérem.

LÁSZLÓ: Ön csak ezért fáradt ide?

FUTÁR: Nem. A király személyes megbízottja a jövő hónap végén Budapesten lesz.

LÁSZLÓ: Borovicény Aladár?!

FUTÁR: Igen. Arra kéri, hogy jelentkezzen nála, és számoljon be azokról a lakossági reakciókról, amelyek vélhetően tapasztalhatóak voltak itt helyben húsvétvasárnap, amikor köztudottá vált, hogy őfelsége Pestre érkezett.

IRMA: Maradhatott volna.

FUTÁR: Magam is így gondolom.

LÁSZLÓ: A magyar falvak bírái este megjelentek nálam. Én egyenként fogadtam őket. Mindannyian közölték, hogy a rendelkezésemre állnak. Ismét felekettem őket a királyra. Az én környezetemben, itt a környéken mindenképpen még él a hűség, és csak az alkalomra vár, hogy végre tettek által is kifejezhesse magát!

FUTÁR: Köszönöm a bizalmát, de a jelentést nem nekem, hanem a felség személyes megbízottjának kell megtennie. Én csak egy jelentéktelen futár vagyok. Köszönöm az idejüket.

LÁSZLÓ: Köszönjük a látogatását.

IRMA: Uram.

FUTÁR: Asszonyom.

LÁSZLÓ: Kikisérem.

FUTÁR: Megtisztel vele.

László és Futár ki.

9. JELENET

IRMA: A király!

DOROTTYA: Asszonyom!

IRMA: Igen?

DOROTTYA: Lehetne egy kérésem?

IRMA: Mondjad, Dorottya!

DOROTTYA: Kérem asszonyomat, ne sértődjön meg, de hagyja békén az én Gézámát! (*pofon*) Köszönöm, asszonyom, köszönöm. Maga nagyon jó hozzám! Maga túl jó hozzám!

IRMA: Nem érdekel a Gézád! Megértetted?!

DOROTTYA: Ne mondja már, asszonyom, hogy nem érdekli magát az én Gézám, hiszen már az egész falu tudja, hogy az a szegény ember nem tud menekülni a maga állandó és folyamatos kelletésétől! Én megölöm magam! Nem, először megölöm magát, ha elveszi tőlem a Gézát. Utána ölöm meg magam!

Irma felkel, pofon vágja.

DOROTTYA: Köszönöm, asszonyom! Maga nagyon jó hozzám! Asszonyom túl jó hozzám! (*még egy pofon*) Köszönöm, köszönöm!

IRMA: Kifelé!

DOROTTYA: Nem megyek ki!

IRMA: Mit mondtál?

DOROTTYA: Nem megyek ki!

IRMA: Én pedig azt mondtam, hogy kimész!

DOROTTYA: Nagyon nehéz nekem erről beszélnem!

IRMA: Azt nem mondanám!

DOROTTYA: Nem arról, magáról könnyű volt! Hanem az úrról! A maga uráról! Arról bizony!

IRMA: Nem vagyok kíváncsi arra, amit az uráról mondani akarsz!

DOROTTYA: Pedig megesett ám...

IRMA: Mi esett meg?

DOROTTYA: Az úr, a maga férje az én Gézám, képzelje el, asszonyom, nem tudom, merjem-e mondani, de merem, merem, és kész! Muszáj! Kikívánkozik belőlem! Ki, és kész! Szóval az úr is udvarol az én Gézámnak! Szodómiára akarta rávenni. De az én Gézám nem állt kötélnek! Csak azt nem tudom, hogy miattam? Vagy magáért? De arra jöttem rá, hogy csak miattam nem hagyta magát befűzni, hiszen én kellem nekik! Maga meg hiába könyörög!

IRMA: Takarodj kifelé!

DOROTTYA: Az úr akart helyettem az én Gézám asszonya lenni!

IRMA: *(Kiszól az ablakon)* László, visszafelé hozd be a puskát!

DOROTTYA: Asszonyom! Reggel elvitték a fegyvereiket! Maguk fegyvertelenek.

IRMA: Nem egészen.

DOROTTYA: Dehogynem, még a vadászkéseiket is elvitték.

IRMA: Itt maradt a zsebpisztolyom! Szóval takarodj innen, különben nem állok jól magamért!

DOROTTYA: Köszönöm, asszonyom, köszönöm. Asszonyom nagyon jó! Asszonyom túl jó hozzám!

Cselédlány ki.

IRMA: Na, hol az a meggylikőr? Jézusom! Az ékszerek!

Irma ki, Lakáj és Dorottya (Cselédlány) be, asztalt hoznak be, megterítenek.

10. JELENET

GÉZA: Nincs itt senki! Gyere már be, meg kell terítenünk!

DOROTTYA: Meg akart ölni, miattad!

GÉZA: Mit mondasz?

DOROTTYA: De beolvastam ám neki!

GÉZA: Micsoda?

DOROTTYA: Mindent a fejéhez vágtam!

GÉZA: Jézus, Mária!

DOROTTYA: Megfenyegettem, hogy átharapom a torkát, ha nem száll le rólad!

GÉZA: Atyaúristen! Fogd már be a pofád!

DOROTTYA: Tudom, hogy állandóan az ékszereik után vizslatsz! Fáj a fogad az aranyra, ezüstre, az ékkövekre, a gyémántokra!

GÉZA: Csend legyen, és teríts!

DOROTTYA: Amíg mindent ki nem deríték, nem teríték!

GÉZA: Ne kínozz!

DOROTTYA: Te, Géza, nem adtad te be a derekad mégis az úrnak valami drága nyakláncért, gyűrűért vagy valami gyémántokkal kirakott fülbevalóért? A pénzhéség rá van vésve arra a rózsásra csókolt orcádra!

GÉZA: Amit kell, amit nem, te mindent kifelegsz! Befogod a pofád, különben szíjat hasítok a hátadból!

DOROTTYA: Nem bírok hallgatni. Ha nem beszélek, mintha nem is gondolkodnék, ha hallgatók, akkor úgy érzem, nem is vagyok!

GÉZA: Itt a kastélyban tartsd a szád! A falut járd körbe, s ott hirdesd a pletykáidat!

DOROTTYA: Minden ház minden szobáját bejártam, mindenről a legapróbb részletekig beszámoltam.

GÉZA: Jól van. Új idők jönnek! Nem leszünk többé nincstelenek!

DOROTTYA: Nem vagyunk nincstelenek, most kaptunk tíz hold földet!

GÉZA: Az semmi!

DOROTTYA: De hát ezért lettünk románná! Én a szárnyasokat nevelem, te a disznókat, elleszünk!

GÉZA: Csak akkor nyúlsz majd tollakhoz, ha a pávatollat végigsimítod a kalapodon! Azok az

ékszerek milliókat érnek! Palotában fogunk lakni, autónk lesz, sofőrünk! Ebben az új világban, amelyik most születik, nem fog számítani a származás, a viselkedés vagy a becsület! Csak a vagyon! A bankszámlánk nagysága lesz a becsületünk mértéke! Világkörüli útra megyünk. Léghajóval. Tiszta ruhában fogunk járni. Nekem lakajom lesz. Neked szobalányod...

DOROTTYA: Szobalányom... és ékszereim!

11. JELENET

László be.

LÁSZLÓ: Készen vagytok?

GÉZA, DOROTTYA: Igen, uram!

LÁSZLÓ: Most mindketten kifelé! Géza, veled még beszédem lesz! De előbb vezesd be a vendégeinket.

Irma be, kisvártatva a vendégek is.

GÉZA: Ezredes úr, az urak Budapestről!

LÁSZLÓ: Üdvözlöm az urakat eleim, jómagam s remélt utódaim udvarházában. Nagy öröm az elszakított területeken ragadt, szerencsétlen magyarnak, ha otthonának fedele alatt az oly távolivá vált székesfővárosból fogadhat vendégeket. Bennünk most ez az öröm többszörös, hiszen ketten tiszteltek meg bennünket itt, a zordon Kárpátok bércei alatt a távol ködébe vesző, szívünknek oly kedves Budapestről.

EZREDES: Karakán László ezredes?

LÁSZLÓ: Igen. És a feleségem, Irma.

EZREDES: Kezit csókolom, asszonyom!

LÁSZLÓ: A személyzettel már találkoztak.

EZREDES: Igen, volt hozzájuk szerencsénk. Kérem, hadd mutassam be önöknek Pásztó-Nagyküküllőy Péter Pál huszár főhadnagyot!

FŐHADNAGY: Én pedig Sztregovay Ödön vezérkari ezredest!

LÁSZLÓ: Foglaljatok helyet, urak! Lakáj, bort! Vöröset! Ez az 1896-os merlot...

FŐHADNAGY: Ismerjük, ezt a vöröset ittuk a pincében is...

LÁSZLÓ: Nos, ez a bor a Tarcál déli lankáiról való, a Magyar Királyság legjobb bortermő vidékéről került az asztalra, örülök, hogy már ismerik.

EZREDES: Volt alkalmunk megismerni! Öntsed!

LÁSZLÓ: Hogyan jutottak át a határon, hiszen le van zárva?! Két tiszt...

FŐHADNAGY: A Nemzeti Hadseregtől!

LÁSZLÓ: Szóval, hogy jutottak át?

EZREDES: Bizalmatlan vagy, ezredes úr?

IRMA: Tudja, mi, itt, a megszállt területeken élő magyarok olyanok vagyunk, mint a ragadozó községét érző védtelen vad.

LÁSZLÓ: Minden ismeretlen emberben ellenséget látunk.

IRMA: Idegenek érkezésének pusztá híre rossz sejtelmeket ébreszt bennünk. Az egyenruha azelőtt büszkeséget és tartást, jelenleg félelmet és viszolygást vált ki belőlem. Hiszen az egyenruhás a megszállók rendőre, csendőre vagy katonája, aki vagy foglal, vagy fosztogat!

LÁSZLÓ: A polgári ruhás idegen általában Siguranca-ügynök.

IRMA: Az egyik Sátán...

LÁSZLÓ: A másik Belzebub.

FŐHADNAGY: A háziasszony egészségére!

EZREDES: A hölgyekre!

LÁSZLÓ: Tehát, hogyan jutottak át a lezárt határon?

FŐHADNAGY: Az nem tartozik rád!

EZREDES: Ami rád tartozik, azt parancs formájában kell közölnöm veled!

LÁSZLÓ: Én a múltban voltam tiszt. A Császári és Királyi Hadsereg főtisztje. Leszereltem. Nem vagyok a Nemzeti Hadsereg tagja! Mi alapján akarnak önök nekem parancsot osztogatni?

FŐHADNAGY: De azért magyar vagy, nem?

LÁSZLÓ: Az vagyok!

EZREDES: A környéken te vagy a legmagasabb kitüntetésekkel ékesített főtiszt!

FŐHADNAGY: Asszonyom, a maga férje férfi?

IRMA: Az. A javából!

EZREDES: Parancsot kell, hogy átadjak, távolítsd el a cselédeket!

IRMA: Géza, Dorottyá, kifelé!

DOROTTYA: Mielőtt kimennénk, itt, mindenki előtt én csak arra szeretném kérni asszonyomat...

LÁSZLÓ: Kifelé!

IRMA: Kifelé!

GÉZA: Kifelé!

Lakáj és Dorottya ki. A háttérből pofoncsattanások és Dorottya „köszönöm, Gézám, köszönöm...” replikája.

12. JELENET

EZREDES: Még mindig többen vagyunk a kelleténél.

FŐHADNAGY: *(Irmához)* Menjen már ki maga is!

LÁSZLÓ: A feleségem marad! Leszereltem. Csak a jóindulatom jeléül hallgatom önöket.

EZREDES: A Magyar Nemzeti Hadsereg még e hónap végén támadásba lendül, hogy felszabadítsa a megszállt területeket.

IRMA: Hallod?

LÁSZLÓ: Hallgass, Irma! Minden fronton?

EZREDES: Nem, csak a románok és a csehek ellen.

IRMA: Végre! Szabadok leszünk ismét!

LÁSZLÓ: És ehhez önöknek rendelkezésükre áll elégséges élőerő? Megfelelő tüzérség? Működő hadtáp?

EZREDES: Felelősségteljes emberek vagyunk!

IRMA: Mikorra érnek ide?

FŐHADNAGY: Mi már itt vagyunk, asszonyom.

13. JELENET

Cselédlány be, nyomában Géza.

DOROTTYA: Asszonyomnak levele érkezett.

LÁSZLÓ: Ma valahogy sűrűn jár a posta!

DOROTTYA: Valamint künn, a parkon kívül hatalmas csődület van!

IRMA: Miféle csődület?

DOROTTYA: A nép! Minden román öt hold földet kap a maguk földjéből!

LÁSZLÓ: De hát itt alig van belőlük!

DOROTTYA: Ennyi földért vagyunk már elegendő! Megjött a csendőrség is. Asszonyom nem is nézi meg a levelet?

IRMA: Lamballe hercegnőtől jött...

LÁSZLÓ: Úristen!

FŐHADNAGY: Nocsak, hercegnő is van a háznál?

DOROTTYA: Honnan lenne a háznál hercegnő! Még csak egy hercegnő hiányozna! A hercegnő nem a háznál van, hanem ő küldte ezt a levelet, ami ott van, ni, az asszonyom kezében! Bontsa már fel! Nem lehet, hogy nem kíváncsi arra, hogy a levélben mi lehet!

IRMA: Géza, felbontaná? Várom rád.

FŐHADNAGY: Ki a franc az a Lamballe hercegnő?!

EZREDES: Én nem ismerem. Különben sem ismerek semmilyen hercegnőt!

LÁSZLÓ: Te tudod ki az?

DOROTTYA: Tudom!

FŐHADNAGY: Akkor mondjad már, te néber, én is szeretném tudni!

DOROTTYA: Lamballe hercegnő a nagy francia forradalom alatt reakciós ellensége volt a népek! Nem akart felesküdni az a hárpia a népre, mert hogy ő hú a királyához! Erre a felszabadult nép, a férfiak, azok bizony, künn, Párizs utcáin előbb szabadon és nyilvánosan meggyalázták, majd meztelen holttestét végigvonszolták az utcán! És akkor még nem ilyen utcák voltak, mint ma! De nem ám! Künn folyt a mocsok, a lötyty a köveken! Végül egy hentes, ilyen van ám itt is, levágta a fejét, és egy lándzsára tűzve hordozta végig a városon!

LÁSZLÓ: És mindezt te honnan tudod?

DOROTTYA: A tanítónk világosított fel bennünket mindenről, de igazán mindenről!

IRMA: Ez a levél fenyegetés?

DOROTTYA: Nem fenyegetés, jóslat!

LÁSZLÓ: Kifelé, Dorottya!

IRMA: Kifelé!

A Cselédlány kiszalad.

14. JELENET

IRMA: Jöjjenek mielőbb, különben végünk.

EZREDES: A felszabadításból mindenkinek ki kell vennie a részét!

IRMA: Úgy van!

LÁSZLÓ: Azt mondtam, hallgass, Irma!

EZREDES: Mi a közúti és vasúti hidakat robbantjuk a környéken! Magának parancsa van arra, hogy a vasútállomást röptse a levegőbe!

LÁSZLÓ: Én magyar nemzetiségű román állampolgár vagyok.

IRMA: Jézus, Mária!

LÁSZLÓ: Egy megszünt hadsereg leszerelt főtisztje.

IRMA: László!

LÁSZLÓ: Határozottan tiltakozom az ellen, hogy nekem ilyen tervekkel előhozakodjanak! Mi, akik itt maradtunk, elfogadtuk a békeszerződés által teremtett valóságot, még akkor is, ha nekünk az nem tetsző!

IRMA: László, nem ismerek rád!

EZREDES: A parancsmegtagadás esetén bevonulásunk után fel fogjuk koncolni!

IRMA: Választanod kell!

LÁSZLÓ: Hagyják el a házamat, különben magam hívom a csendőrséget!

IRMA: Ezt nem teheted!

LÁSZLÓ: Az urak a Siguranca ügynökei, akik csak próbára akarnak tenni bennünket!

EZREDES: Mit mondtál? Ki vagyok én?

FŐHADNAGY: Vérig vagyok sértve!

EZREDES: Ugyanazon zászló alatt küzdöttünk!

LÁSZLÓ: Az a lobogó nincs többé!

FŐHADNAGY: Hazudsz, kutya! Bennem lobog örökké!

EZREDES: Ezredes úr, téged is köt az esküd!

LÁSZLÓ: Ahogy önöket, úgy engem is felszabadított esküm alól az uralkodó!

FŐHADNAGY: Nem monddod...

LÁSZLÓ: Nem én mondom, '18 késő őszén az uralkodó nyilatkozott!

EZREDES: Kényszerítették!

LÁSZLÓ: Megtörtént!

FŐHADNAGY: A király megalázására mint jogalapra hivatkozik! Párbajra!

EZREDES: Úgy van! Párbajra! Elégtételt kérek!

A vászonszalvétáikat László arcába vágják. Előveszik a pisztolyaikat.

FŐHADNAGY: Itt helyben küzdjünk meg!

LÁSZLÓ: Elvitték a fegyvereim.

EZREDES: Nem monddod...

FŐHADNAGY: Kik?

LÁSZLÓ: A rendőrség.

EZREDES: És te szó nélkül odaadtad nekik?

LÁSZLÓ: Törvénytisztelő állampolgár vagyok.

FŐHADNAGY: Ez egy rövid párbaj lesz.

EZREDES: Csak hát nincsenek tanúk!

FŐHADNAGY: Nincsenek.

EZREDES: Kár.

FŐHADNAGY: Megvan!

EZREDES: Megvannak!

FŐHADNAGY: Behívjuk Gézát meg Dorottyát!

EZREDES: Ők lesznek a tanúik!

FŐHADNAGY: Nem! Ők a mi tanúink lesznek!

EZREDES: Ennek a pávagalambnak pedig az ő jelenlegi felesége.

FŐHADNAGY: ...a mi kettőnk...

EZREDES: ...leendő szajhája lesz a tanúja!

FŐHADNAGY: Az jó lesz!

EZREDES: Jaj, cica, eszem azt a csöpp kis szád!

FŐHADNAGY: Nélküled még a mennyország is fád!

EZREDES: Nem megyek...

FŐHADNAGY: ...egyedül oda...

EZREDES: Nem hagylak el...

FŐHADNAGY: ...nem én, soha!

EZREDES: Géza!

FŐHADNAGY: Dorottya!

15. JELENET

Géza, Dorottya be.

GÉZA: Jelen!

DOROTTYA: Itt vagyok!

EZREDES: Géza! Úgy alakult a helyzet, hogy meg kell benneteket hallgatnunk!

GÉZA: Köszönöm a megtiszteltetést, uram!

EZREDES: Gyanú merült fel az úrral kapcsolatban!

DOROTTYA: No végre!

GÉZA: Nem igaz!

DOROTTYA: De igaz! Az úr akart helyettem...

GÉZA: Nem igaz!

EZREDES: Dorottya, csend! Nem érdekel, hogy az úr mit akart, vagy mit tett veled!

DOROTTYA: Nem velem, vele!

EZREDES: Nofene!

FŐHADNAGY: Szegény ember. Asszonyom, én sajnálom kegyedet.

DOROTTYA: Nem szorulok a sajnálatára.

EZREDES: Borzasztó. Döbbenet.

FŐHADNAGY: Egy ilyen asszony mellett!

GÉZA: Alássan jelentem, nem igaz!

DOROTTYA: Látják, ilyenek ezek az urak!

GÉZA: Nem igaz! Az úr egy makulátlan úriember! Amióta megszálltak bennünket, ő az a kapocs, amely itt a környéken minden magyart összefog!

DOROTTYA: Azért nekem ehhez a kapocshoz lenne egy-két szavam!

FŐHADNAGY: Szegény ember! Mi mindent kellett eltűrnöd!

DOROTTYA: Eltűrnie? Megtennie!

GÉZA: Nem igaz!

EZREDES: Ezredes úr! Most önt mint a Mária Terézia Rend lovagkeresztjének a birtokosát kérdem: amit ez az asszony állít, az igaz?

LÁSZLÓ: Méltatlan felvetésre méltóságon aluli lenne bármely válasz.

EZREDES: Értem.

LÁSZLÓ: Különben azt valószínűleg ön is tudja, hogy a szolgálás a lélek börtöne.

GÉZA: Ez igaz. Az meg nem igaz!

FŐHADNAGY: Úgy tudom, volt ma itt egy úr.

GÉZA: Nem volt ma senki! Csak maguk! Vagyis önök! Tehát nem! Vagy igen?

DOROTTYA: Igen! Volt itt egy úr...

EZREDES: Milyen úr?

DOROTTYA: Idősebb, de olyasforma, mint az úr!

FŐHADNAGY: Ki volt az?

DOROTTYA: Én hallgatóztam!

LÁSZLÓ: Dorottya, hallgass!

DOROTTYA: Nem hallgatok!

IRMA: Csend legyen!

FŐHADNAGY: Dorottya, te csacska csalogány, csacsogj!

DOROTTYA: Itt volt a király küldötte!

EZREDES: A király küldötte?!

FŐHADNAGY: Nofene!

GÉZA: És én nem is láttam! Amikor húsvétkor a király Budára érkezett, asszonyom felszakította a konyhaajtót, befutott a konyha közepére, s könnyes szemekkel rebegte: Budán a király! Kezdődik, lesz még a számunkra feltámadás!

DOROTTYA: Éjjel a magyar falvak bírái megjelentek az uraság előtt.

GÉZA: Egyenként jöttek, ahányan, mind lelkesen! Az úr mindegyiket külön-külön fogadta, majd egybehívta őket a bálterembe. A gyertyák fényében meghatottan téblábolt a sok paraszt. Végül az ajtó szárnyait megnyitottam, s bejött az úr!

DOROTTYA: A sok bugris felsorakozott, vigyázzba vágta magát! Én szolgáltam fel a pezsgőt! Koccintottak, zúgtak a kristálypoharak, majd ittak a király egészségére!

EZREDES: Az úr esküt vett tőlük a királyra?

DOROTTYA: Igen.

FŐHADNAGY: IV. Károlyra?

GÉZA: Igen! Én is ott voltam. Könnyes szemekkel. Megható volt.

FŐHADNAGY: Te is esküt tettél, Géza?

GÉZA: Igen.

DOROTTYA: Esküdtünk!

EZREDES: Géza, kérdezhetek tőled még valamit?

GÉZA: Hát persze.

EZREDES: Ki vagyok én?

GÉZA: Maga a Nemzeti Hadsereg vezérkari ezredese!

FŐHADNAGY: Dorottya, te csacska cukorfalat, feltehetek neked egy kérdést itt, az udvarház boltívei alatt?

DOROTTYA: Az úrról vagy az asszonyról?

FŐHADNAGY: Magamról.

IRMA: Igen.

FŐHADNAGY: Ki vagyok én?

DOROTTYA: Maga Horthy Miklósnak a katonája!

FŐHADNAGY: Ezredes úr, nagy érték, ha az embernek hű szolgálói vannak.

LÁSZLÓ: Az bizony nagy érték!

EZREDES: Géza, ha úgy istenigazából tenném fel a kérdést, hogy valójában ki vagyok én, akkor is ugyanezt mondanád?

GÉZA: Ne tegye fel!

EZREDES: Feltettem! Ki vagyok én?!

FŐHADNAGY: És ki vagyok én?!

GÉZA: Maguk az állambiztonság emberei!

EZREDES: A magyar államé?

GÉZA: Nem.

LÁSZLÓ: Ön bizonyára tisztában van azzal, hogy az is tolvaj, aki az emberek bizalmát lopja.

GÉZA: Bocsásson meg az úr...

FŐHADNAGY: Miben reménykedsz?

LÁSZLÓ: Semmiben, élem az életemet, a másodikat.

EZREDES: Miért, neked hány életed van?

LÁSZLÓ: Nem tudom.

EZREDES: Melyik volt az első?

LÁSZLÓ: Az a háborúban ért véget. Ez az új élet olyan, akár az álom. Mintha itt is lennék, meg nem is, mintha történe is, meg nem is.

FŐHADNAGY: Géza!

GÉZA: Igen, uram!

FŐHADNAGY: Megegyeztünk, ami mozdítható ebben az udvarházban, az mind a tied. Annyit vihetsz magaddal, amennyit csak elbírsz!

GÉZA: Bocsásson meg az úr. Asszonyom! Összeszorul a torkom, nem találok szavakat, de sajnós maguknak már úgyis mindegy. Én meg azért a bajtársam voltam az úrnak, tisztiszolgája, végül itthon a szolgája. Jobb, ha azok a lényegtelen apróságok az enyéme lesznek. Mégsem kerülnek idegen kezekbe! Én mindent megtettem önért, ezredes úr! Mindent! Még azzal is önt szolgáltam, amit nem tettem meg, pedig megtehettem volna. Jó lett volna! Nagyon jó lett volna! Valójában én maguknál már családtagnak kell hogy számítsak! Megérdemlem, ugye, ezredes

úr, megérdemlem azt a pár apróságot! Emlékül! Örökké fogok magára emlékezni! Magára, asszonyom, még tovább. Ezredes úr, még most is a fülemben cseng az a rengeteg szépen zengő vezényszó, amit nekem tetszett adni! Habt Acht! Olyan jó volt önt hallgatni! Olyan jó volt önt szolgálni! Összeszorul a torkom, könny szökik a szemembe most, hogy nyilvánvalóvá vált, az az idő visszahozhatatlanul elmúlt, ideje búcsúzni!

DOROTTYA: Elég volt a nyájaskodásból, elég volt az ömlengésből, Gézám, ez itt csak egy úri kurva, az a hallgatag majom meg egy nyomorult szodomita! Maguknak fel is út, le is út, alásszolgája!

EZREDES: Hallottátok?

LÁSZLÓ: Hallottuk.

FŐHADNAGY: Láttátok.

LÁSZLÓ: Láttuk.

FŐHADNAGY: Kiben bízhattok?

IRMA: Magunkban.

EZREDES: És még kiben?

IRMA: Istenben.

FŐHADNAGY: Igen. Istenben.

EZREDES: És bennünk.

FŐHADNAGY: Igen. Bennünk. Kettőnkben.

LÁSZLÓ: Imperare sibi maximum imperium est.

IRMA: Qui habet tempus, habet vitam.

EZREDES: Ámen!

FŐHADNAGY: Künn tolong a prédára éhes tömeg. Már minden paraszt tudja, hogy a ti földektekből részesül.

EZREDES: Acta est fabula.

FŐHADNAGY: Mindenetek ebek harmincadjára kerül. Azt is tudják, hogy a ti porcelán tálalókészletek vagy az ezüsttálcáitok többet érnek, mint egy pór egész éves jövedelme. Ólomkristályok, ezüsttálcák, ezüstkanalak, aranyórák, pár perc múlva prédára lesz verve minden, ami itt van.

EZREDES: Benneteket fel fognak koncolni. Mert a fosztogató gyűlöli azt, akit meglopott. Minek van most értéke?

FŐHADNAGY: Csak az életnek. Asszonyom, kegyednek sem maradt más.

EZREDES: Sajnos, nem.

FŐHADNAGY: Csak a meztelen élete.

EZREDES: Uram! Ha önmagára nincs is tekintettel, hiszen ön egy háborús hős! Egy igazi magyar katona! Katona a javából! Mentse meg legalább az asszonya...

FŐHADNAGY: Meztelen életét!

EZREDES: Ön kiáll ide, az udvarház ajtajába, reménytelen hősiességgel védeni a tömeggel szemben a védhetetlent.

FŐHADNAGY: Mi elsétálunk asszonyunkkal, hogy megóvjuk meztelen életét.

EZREDES: Géza fiam, velünk tartasz?

GÉZA: Veletek ám!

DOROTTYA: Géza!

GÉZA: Kuss legyen, kerge kotlós! Erről le nem maradok!

DOROTTYA: Köszönöm, Gézám. Köszönöm. Te olyan jó vagy hozzám. Te túl jó vagy hozzám. *(A főhadnagy leüti Gézát, Géza térdre zuhan.)*

FŐHADNAGY: Térdre, pondró!

EZREDES: Ez az utolsó esély. Kedves barátom, László...

FŐHADNAGY: Laci! Gondold meg!

EZREDES: A meztelen élet mellett a mez is megmaradhat.

FŐHADNAGY: Asszonyom, én kész voltam. Sajnos ő a főnök, nem rajtam múlt, igazán sajnálom!

EZREDES: Kimentek a tömeg elé, és románul felesküdtök ránk, a mi államunkra. Kijelentitek, hogy mindezt örömmel és minden kényszer nélkül teszitek. Majd visszajöttök ide hozzám. Én ott a széken fogok ülni, ti a lábaimnál, az apróságokkal a falu lakossága végigvonul a termen. Mindenki visz, amit bír. Ti a lábaimnál szótlanul ültök.

FŐHADNAGY: És egy új élet fog elkezdődni!

DOROTTYA: Új élet...

FŐHADNAGY: Dorottyá, szívem, hallgass!

DOROTTYA: Pávatollas kalap...

FŐHADNAGY: Hallgass, édesem, tiéd lesz a pávatollam.

EZREDES: Csak egy szavadba kerül...

DOROTTYA: Csak egy szóba...

EZREDES: Agyonlövöm ezt a két pondrót!

FŐHADNAGY: Csak fel kell esküdnötök!

DOROTTYA: Gézám, esküszünk!

LÁSZLÓ: Éltem már eleget, és élményekben is volt részem. Nagy érték a hosszú élet, de ha nem is rendelkezik akkora élményerővel, mégis a legnagyobb érték a becsület. Úgyhogy megfontolva az önök ajánlatát, úgy döntöttem, és ezen döntés érvényes szeretett nejemre is... Szóval úgy döntöttem...

EZREDES: Igen?

LÁSZLÓ: ...hogyan tartalmazza egy akár rövidebb, de személyként megélt élet, mint a báb örökléte.

GÉZA: Nem ezt ígérted.

EZREDES: Kezemben a pisztoly, a fegyverben a tár, a tárban a lövedékek. Azt ígérek és azt tartok be, amit akarok! Ez az utolsó szavatok?

LÁSZLÓ: Igen.

IRMA: Ez.

EZREDES: Akkor készüljétek a nagy útra.

FŐHADNAGY: Számotokra, uram, úrnőm...

EZREDES: Hunor és Magor távoli leszármazottai! Ebben a fegyverben nem puska és ólom, hanem távoli eleitek szeretett ködképe, fehér szarvasok sorakoznak. Rögtön lódul felétek az egész csorda, suhan a légen át, repít benneteket az égen át, felszakítva a végzet ajtaját, teremt nektek a felhők felett, az ég alatt a most elvesztett helyett a végső új hazát.

László kiüti az Ezredes kezéből a pisztolyt, Irma meglövi a Főhadnagyot.

IRMA: Menekülnöd kell. A lövést, mindegy hogy én adtam le, vagy te, neked fogják tulajdonítani. Ha elkapnak, úgymint kivégeznek. Menekülj!

LÁSZLÓ: És te?

IRMA: Erős asszony vagyok! Majd feltalálom magam.

GÉZA: Gazdám!

LÁSZLÓ: Szolgám.

DOROTTYA: Asszonyom!

IRMA: Leányom.

LÁSZLÓ: Láttad az imént, mire vagyok képes?

EZREDES: Igen.

LÁSZLÓ: Én most elmegyek. Ha a feleségem-

nek bármilyen bántódása is esne, előbb-utóbb visszajövök. Megölöm az anyád, megölöm az apád, megölöm a feleséged, kiirtom a gyerekeid, téged élve nyúzlak meg, majd elvágom a torkod. Megértetted, amit mondtam?

EZREDES: Igen.

LÁSZLÓ: Takarítsd el ezt a szemetet a házamból!

Az Ezredes és a Főhadnagy kitámolyog, majd Dorottya és Géza is.

IRMA: László, ha úgy alakul, hogy nem menekülhetsz, drágán add a bőröd! Ha az Úr úgy akarja, hogy a Hadúr elé kerülj, bőven legyenek, akik a lovad kantárját fogják! Szabad emberként találkozunk, szolgák nekem nem kellene! Szeretlek.

LÁSZLÓ: Én is szeretlek. Találkozunk Budapesten!

IRMA: Találkozunk a székesfővárosban.

II. FELVONÁS

1. JELENET

LEHÁR: Asszonyom!

FÁNI: Bonjour, monsieur!

LEHÁR: Foglaljon helyet, asszonyom.

FÁNI: Merci beaucoup!

LEHÁR: Miben lehetek a segítségére?

FÁNI: Ma is ugyanabban az ügyben jöttem, mint tegnap.

LEHÁR: Sajnos ma is csak azt tudom mondani önnek, amit tegnap.

FÁNI: Elmúlt egy nap.

LEHÁR: Igen.

FÁNI: 24 óra.

LEHÁR: Sajnálom.

FÁNI: Önök egyáltalán azzal foglalkoznak, amit hirdetnek?

LEHÁR: Miért hirdetnénk valamit, ha nem foglalkoznánk veled?

FÁNI: Mivel?

LEHÁR: Téglá, cserép, valamint kerámia forgalmazásával foglalkozunk.

FÁNI: Très bien! Tegnapelőtt rendeltem téglából kétmilliót, cserépből hármat, és ön két apró kérdésre nem tud választ adni.

LEHÁR: Igen?

FÁNI: Egy, hogy a vezérigazgató úr elfogadta-e a megrendelést. Kettő, nem tudja, mikor tudná a cégük az árut leszállítani.

LEHÁR: Nem tudom.

FÁNI: Tudom.

LEHÁR: Tehetek még valamit önért?

FÁNI: Oui, monsieur!

LEHÁR: Igen?

FÁNI: A táskát... A névjegykártyám. Jelentsen be a vezérigazgató úrhoz, és adja neki át a névjegykártyám.

LEHÁR: Nem lehet.

FÁNI: Ezt sem lehet! Akkor mit lehet?

LEHÁR: Várni.

FÁNI: Várni? Az üzlet, mon cher jeune amie, olyan, akár a zúgva robogó gyorsvonat, önök pedig a vasúti sínek mellett akár egy csapat halálkárosult világtalan. Csak idő kérdése, mikor találkoznak. Jelentem, megjöttem. Jelentsen be az igazgató úrnak!

LEHÁR: Asszonyom!

Dorottya be.

2. JELENET

DOROTTYA: Asszonyom! Szívem, ráérsz egy percre?

LEHÁR: Most nem.

DOROTTYA: Rám sosincs időd!

LEHÁR: De, Adél...

DOROTTYA: Anti, rám sosincs elég időd!

LEHÁR: No de, Adél!

DOROTTYA: Nem no de, Adél! Hallgass! Folyton belém fojtod a szót, nem tudom veled az igazí, a valódi gondokat megbeszélni, nem engedsz engem kibontakozni!

LEHÁR: De most...

DOROTTYA: Nem, most! Na, jó, nem most, hanem egy kicsit később. Látod, megint én engedek, és miért én engedek ismét? Mert fontos vagy nekem. Mert nekem te vagy a legfontosabb! Mert nekem te vagy az első! Nem úgy, mint én neked!

LEHÁR: Asszonyom, megbocsátana egy percre?

FÁNI: Pour un moment?

LEHÁR: Csak egy percre!

DOROTTYA: Ott kint várakozzon!

FÁNI: Incroyable!

DOROTTYA: Asszonyom, meg kell értenie, a szerelemről van szó!

FÁNI: Mindent megértettem.

DOROTTYA: Igen? Akkor gyorsabban, a szerelem az sürgős! Kifelé! Édesem...

FÁNI: Ridicule!

3. JELENET

LEHÁR: Adél, nem bánhatsz így az ügyfeleimmel! Amióta otthagytam a hadsereget, ezzel a titkári állással keresem meg a kenyerem! Én dolgozom!

DOROTTYA: Én meg csak érted vagyok, érted élek, érted létezem. Érted lobogok!

LEHÁR: Ilyet nem tehetsz meg velem!

DOROTTYA: Te azt gondolod, hogy én ezt akarom? Ha nem vagy itt a közelemben, nem kapok levegőt. Nem hallok, nem látok. Nem beszélek.

LEHÁR: Nem?

DOROTTYA: Az is fáj, hogy te olyan higgadt vagy! Én meg melletted túlfűtöttnék érzem magam, pedig én nem vagyok egyáltalán túlfűtött, csak természetes. Te nem vagy természetes! Olyan hűvös vagy, mint egy jégcsap. Te egy jéghegy vagy! Miért vagy velem ilyen hűvös? Ilyen távolságtartó?

LEHÁR: Adél, neked fel kell nőned.

DOROTTYA: Nem tudok. Nélküled nem tudok. Nélküled nem is vagyok. Nélküled folyton rettegek, folyton félek.

LEHÁR: Nyugodj meg, kedvesem! Szeretlek.

DOROTTYA: Baj van.

LEHÁR: Nincs semmi baj.

DOROTTYA: De baj van.

LEHÁR: Mi a fészkes fene van már megint!? Mi a baj?!

DOROTTYA: Mélyen megbántottál.

LEHÁR: Én?

DOROTTYA: Igen! Te!

LEHÁR: Mit tettem? Már megint mit tettem?!

DOROTTYA: Ne kiabálj! Ne kiabálj velem! Velem mindig csak kiabálsz!

LEHÁR: Mi történt?

DOROTTYA: Tudod, miért értem ide csak most, ilyen későn?

LEHÁR: Későn?!

DOROTTYA: Felébredtem. Felfedeztem, nem vagy mellettem. Felöltöztem. A tükör elé ültem, púder, smink, addig minden rendben. Akkor észrevettem!

LEHÁR: Mit?

DOROTTYA: Azt, hogy elraktad!

LEHÁR: Mit, az istenit?!

DOROTTYA: Hogy elraktad előlem az ékszereket!

LEHÁR: Milyen ékszereket?!

DOROTTYA: Azokat a családi ékszereket, amiket tegnapelőtt nekem ajándékoztál.

LEHÁR: Ezek a több száz éve őrzött családi ékszereink! Nem adtam neked, csak megmutattam őket!

DOROTTYA: Szóval fel akartam venni azt a Napóleon korának végén, Párizs megszállásakor valamely ősöd által vásárolt gyémánt nyakéket...

LEHÁR: Gyémánt nyakékben nem flangálunk az utcán!

DOROTTYA: Nem az utcán akartam vele flangálni!

LEHÁR: Hanem?

DOROTTYA: Csak a fodrászhoz akartam leruccanni!

LEHÁR: Hol vannak az ékszerek?

DOROTTYA: Elraktad őket előlem!

LEHÁR: A szobalány?

DOROTTYA: Eltűnt.

LEHÁR: Hová?!

DOROTTYA: Ki tudja?

LEHÁR: Úristen! Rohanok.

4. JELENET

Fáni be.

FÁNI: Monsieur! Je vous prie de... Hova rohant a férje?

DOROTTYA: Nem tudom!

FÁNI: Igen feldúltak tűnt.

DOROTTYA: Még nem a férjem!

FÁNI: Már annak tűnik!

DOROTTYA: Asszonyom, elárulhatok magának egy titkot?

FÁNI: Miről?

DOROTTYA: A férfiakról!

FÁNI: A férfiakról?

DOROTTYA: Igen. Tudja, asszonyom... a férfialat fiatal korában olyan, mint a kanál!

FÁNI: Mint a kanál?

DOROTTYA: Igen, mint a kanál! Legszívesebben éjt nappallá téve váltásban kanalazna a mártásban! Érett férfiként viszont kanálból egyszerre csak szekérré válik, és arra fordul, amerre a rúdját fordítják. Na, ekkor már lehet terhelni, jól meg lehet pakolni!

FÁNI: Nem mondja!

DOROTTYA: Dehogynem! Mondom! Na, ez a nap sem múlt el hiába, ma is tanult valamit!

FÁNI: Ma?

DOROTTYA: Én holnap ezt még egyszer el nem mondom! Na, futok utána! Nehogy a szekerem még valaki elirányítsa!

Dorottya ki, Fáni a fogashoz megy, felveszi a kabátját, a kalapját, Boroviczény be.

5. JELENET

BOROVICZÉNY: Asszonyom! Segíthetek valamiben?

FÁNI: Kihez van szerencsém?

BOROVICZÉNY: Boroviczény Aladár vagyok, a cég vezérigazgatója.

FÁNI: Na végre! Parancsoljon, a megbízólevélem.

BOROVICZÉNY: Mit tud rólam, asszonyom?

FÁNI: Amit kell. Mindent.

BOROVICZÉNY: Kivel beszélt?

FÁNI: Kivel nem...

BOROVICZÉNY: Che cosa volete da me?

FÁNI: Köteles vagyok önt tájékoztatni.

BOROVICZÉNY: Ki kötelezte?

FÁNI: A hűség.

BOROVICZÉNY: Vagyis?

FÁNI: A felség.

BOROVICZÉNY: Személy szerint?

FÁNI: Őfelsége csehországi meghatalmazottja.

BOROVICZÉNY: Örülök, hogy megtalált.

FÁNI: Nem volt könnyű.

BOROVICZÉNY: Parancsoljon, hallgatom.

FÁNI: Kérem, vessen egy pillantást erre a listára.

BOROVICZÉNY: Honnan szerezte?

FÁNI: Ne akarja tudni.

BOROVICZÉNY: Ez a csehszlovák titkosszolgálat külföldi ügynökeinek listája.

FÁNI: Ezen a papíron is érdekes nevek vannak.

BOROVICZÉNY: A külföldi ügynökeik listája. Ahhoz, hogy komolyan vegyem ezeket a listákat, ismernem kellene a forrásukat.

FÁNI: Nem oszthatom meg önnel azt, amit magam sem ismerek. Mi az, ami biztos ebben a világban?

BOROVICZÉNY: Van, aki állandóan jelen van, de kézzel meg nem fogható.

FÁNI: Igen. Hallottam, maga bigott katolikus!

BOROVICZÉNY: Térjünk talán a tárgyra!

FÁNI: Kicsiny, de igen fegyelmezett szervezet a miénk. A birtokunkban van a cseh vezérkar Magyarország elleni mozgósítási és felvonulási terve. Ha őfelsége ismét visszatér, és elfoglalja a magyar trónt, Csehszlovákia megtámadja Magyarországot. Nekünk módunkban áll a háború harmadik napján megszüntetni a vasúti összeköttetést Csehország és a front között. A cseh-

szlovák hadsereg utánpótlása ez esetben összeomlik. Marad a futás.

BOROVICZÉNY: A hír, hogy a király visszatért, mindannyiunkat talpra kell hogy állítson.

FÁNI: Nem állhatunk folyamatosan készenlétben!

BOROVICZÉNY: Az uralkodó húsvéti látogatása előtt kétszer kíséreltük meg, hogy svájci száműzetéséből hazahozzuk. Mind a két kísérletről túl sokan tudtak.

FÁNI: Téglá.

BOROVICZÉNY: Igen.

FÁNI: Amíg él, az utódállamok léte bizonytalan. Ezt őfelsége is tudja.

BOROVICZÉNY: Az ő látómezejének a központjában nem saját személye áll.

FÁNI: Tudom. Ő nem személy, hanem intézmény.

BOROVICZÉNY: Igen. Az.

FÁNI: Pontosan ezért ez az intézmény vagy átveszi a hatalmat, vagy megszüntetik, megsemmisítik.

BOROVICZÉNY: Magam is így gondolom.

FÁNI: Köszönöm, hogy fogadott.

BOROVICZÉNY: Köszönöm a tájékoztatást. Ki-kísérem.

FÁNI: Danke, mein Herr.

6. JELENET

VILLANYSZERELŐ: Kezít csókolom, kisasszony! Tiszteletem, uram!

FÁNI: Maga kicsoda?

BOROVICZÉNY: És mit akar itt azzal a létrával?

VILLANYSZERELŐ: Én, kérem, ezen a létrán dolgozom.

BOROVICZÉNY: Itt, az én irodámban?

VILLANYSZERELŐ: Igen, itt.

(Csend)

BOROVICZÉNY: Mivel foglalkozik?

VILLANYSZERELŐ: Villanyszerelő a becsületes szakmám.

BOROVICZÉNY: Nagyszerű! A gyertyák épp csak hogy fellobbantak, és maga már meg is érkezett.

FÁNI: Boroviczény, maga jelentette be az áramszünetet?

BOROVICZÉNY: Én nem.

FÁNI: Értelemszerűen én sem.

BOROVICZÉNY: És maga mégis itt van.

FÁNI: Villámgyorsan érkezett. A villanyszerelő.

BOROVICZÉNY: Igen. Villanyszerelő és gondolatolvasó.

VILLANYSZERELŐ: Gondolatolvasó?! Nem! Én nem vagyok gondolatolvasó. A munkatársa, az a híres operettszerző... hogy is hívják...

FÁNI: Lehár?

VILLANYSZERELŐ: Igen, igen! Ő hívott ide, ő kért meg, hogy hozzam rendbe a villanyvezetéseket!

FÁNI: Ez a Lehár nem az a Lehár.

VILLANYSZERELŐ: Nem az?

BOROVICZÉNY: Nem.

VILLANYSZERELŐ: Ja?

FÁNI: Egy katona.

VILLANYSZERELŐ: Ja!

BOROVICZÉNY: És hol kérte meg?

VILLANYSZERELŐ: Itt a folyosón!

FÁNI: Itt?

BOROVICZÉNY: A folyosón?

VILLANYSZERELŐ: Igen.

BOROVICZÉNY: Mit keresett maga itt a folyosón?

VILLANYSZERELŐ: Én, kérem, itt lakom.

BOROVICZÉNY: Itt a házban?

VILLANYSZERELŐ: Igen, itt a folyosón, a falon túl. Itt a várban, az úri utcában.

FÁNI: Allo monsieur, je m'en vais.

BOROVICZÉNY: Kisasszony, egy pillanat, és ki-kísérem. Akkor egy-kettő, másszon fel a létrára, és hozza helyre az áramot, a számlát majd rendezzük.

VILLANYSZERELŐ: Ugyan, szomszéd, kedves Boroviczény, ez az apróság nem kerül semmibe.

BOROVICZÉNY: Nézze szomszéd, ami az elején nem kerül semmibe, a végén az kerül a legtöbbre! Várjon, kisasszony, ne tébláboljon a sötétben, hozom a gyertyákat!

7. JELENET

A Villanszerelő felmászik a magával hozott létrára, és a csillárba mikrofont szerel.

VILLANSZERELŐ: Jaj, cica... Egy, kettő, három. Remélem, most hallotok! Villantsatok háromszor a lámpával, ha hallotok... Ez valami vicc volt? Csodás ez a XX. század!

8. JELENET

LEHÁR: Baj van.

BOROVICZÉNY: Mi a baj?

LEHÁR: A szobalány megszökött az ékszerekkel!

BOROVICZÉNY: Az ékszerekkel...

LEHÁR: Igen!

BOROVICZÉNY: Azokkal az ékszerekkel, amelyeket nagy nehezen összekalapoztunk?

LEHÁR: Igen.

BOROVICZÉNY: A pénz?

LEHÁR: Az megvan. A pénznek találtam új rejtékhelyet.

BOROVICZÉNY: Mit mondunk az adományozóknak?

LEHÁR: Nem tudom.

BOROVICZÉNY: Gyanúba fognak bennünket keverni. Voltak olyanok, akik a jegygyűrűjüket húzták le az ujjukról.

LEHÁR: Jelentem a lopást a rendőrségen.

BOROVICZÉNY: És ha ők is benne voltak?

LEHÁR: Nem, a szobalány volt.

BOROVICZÉNY: Biztos abban, hogy a szobalány csak magának dolgozott. Már régóta figyelnek bennünket. Feltűnt nekik, hogy adományokat gyűjtünk.

LEHÁR: Feltűnt az mindenkinek. Amikor a földjeinket, házainkat, ingóságainkat pénzzé tettük, már akkor tudták, mire készülünk.

BOROVICZÉNY: Titkolóznunk kellett volna, de hát a vér nem válik vízzé!

LEHÁR: Nem.

BOROVICZÉNY: Ezért jó, ha az ember kordában tartja a vérét. A maga menyasszonya...

LEHÁR: Elég! Nem tűröm, hogy sértegessen!

BOROVICZÉNY: Miért lenne ez sértés?

LEHÁR: Maga irigy?

BOROVICZÉNY: Nem, csak józan vagyok.

LEHÁR: Higgadt és józan! Maga érzelmi halott! Én is éltem így! Míg Adél el nem jött! Csak most látom, hogy előtte minden szürke volt, és értelmetlen. Mióta ráleltem, ismét látom a színeket, érzem az illatokat, hallok a hangokat. Élek!

BOROVICZÉNY: Nézze!

LEHÁR: Nem nézem! Sokadszorra igyekszik elültetni bennem a kételyt! Kezdek kételkedni az ön szándékaiban! Ha Adél szóba kerül, mint egy sziszegő vipera! Mint egy károgó varjú! Mint egy a sötét éjbe búsan belebúgó, baljós hóbagoly!

BOROVICZÉNY: No de, ezredes...

LEHÁR: Nem no de! Maga éket akar verni köznénk! Az én szerelmemet magának akarja megszerezni! Nem! Még egy szó, csak egy szó, és köztünk a fegyverek fognak dönten!

BOROVICZÉNY: Higgadjon le!

Boroviczény ki, Irma be.

9. JELENET

IRMA: Jó napot!

LEHÁR: Jó napot, asszonyom!

IRMA: Uram, én Boroviczény Aladárt keresem.

LEHÁR: Foglaljon helyet, előbb-utóbb visszajön.

IRMA: Valójában a férjemet keresem!

LEHÁR: Megszökött?

IRMA: Igen.

LEHÁR: Sajnálom.

IRMA: Nem előlem szökött meg!

LEHÁR: Elnézést.

IRMA: Tudja, Erdélyből szöktünk mindketten. Sajnos kénytelenek voltunk különböző utakon menekülni. Karakán Lászlónak hívják. Találkoztam vele, hallott róla valamit, bármit?

LEHÁR: Karakán László?

IRMA: Igen. Ezredes. A Mária Terézia Rend lovagkeresztjének birtokosa...

LEHÁR: Igen, tudom. Nagyon sajnálom, asszonyom.

IRMA: Ugye nem...? Mondja, hogy ez nem azt jelenti...!

LEHÁR: Nem. De róla nem mondhatok semmit. Legalábbis semmi jót!

IRMA: A felesége vagyok!

LEHÁR: Asszonyom, be kell látnia, ezt bárki állíthatja!

IRMA: Felháborító! Fogalma sincs, min mentünk keresztül!

LEHÁR: Asszonyom, ezt is bárki állíthatja!

IRMA: Mit képzelsz magáról? Egyáltalán kicsoda maga?

LEHÁR: Báró Lehár Antal ezredes!

10. JELENET

Boroviczény be.

BOROVICZÉNY: Mi történik itt?

IRMA: Uram... Én...

BOROVICZÉNY: Asszonyom?

IRMA: Uram, mi már találkoztunk! Ön a vendégünk volt!

BOROVICZÉNY: Igen, most már emlékszem, drága Klára...

IRMA: Nem Klára, Irma vagyok!

LEHÁR: A vén kujon! *(ki)*

11. JELENET

BOROVICZÉNY: Kérem, bocsásson meg, tudja, nagyon sokat utazom, összezavarodik minden a fejemben, de már emlékszem, Rozsnyó felett, az udvarház a hegy ormán...

IRMA: Nem. Nem a Felvidéken, hanem Erdélyben találkoztunk.

BOROVICZÉNY: Kérem, foglaljon helyet. Megkínálhatom egy kávéval?

IRMA: Nem, köszönöm, én a férjem ügyében jöttem. Karakán László. Mond ez a név önnek bármit?

BOROVICZÉNY: Igen.

IRMA: Akkor beszéljen!

BOROVICZÉNY: A Mária Terézia Rend lovagkeresztjének birtokosa.

IRMA: Igen, ezt én is pontosan tudom, de most tud róla valamit?

BOROVICZÉNY: Igen.

IRMA: ÉI?

BOROVICZÉNY: Igen. Kapcsolatban vagyunk. Épp közös ügyünkben jár el, kiküldetésben van.

IRMA: Hol?

BOROVICZÉNY: Ahogy visszajön, azonnal tájékoztatom. Hol tudja önt elérni? Kaphatok egy telefonszámot? Címet?

IRMA: Üllői út 247. Mária Valéria-telep.

BOROVICZÉNY: Asszonyom! Nagyon sajnálom.

IRMA: Nem kell, inkább tájékoztasson, ha megtud róla valamit. Várom. Viszontlátásra, Boroviczény úr!

BOROVICZÉNY: Isten óvja, asszonyom.

Irma ki.

12. JELENET

BOROVICZÉNY: Jöjjön be! Maradjon itt! Ha Karakán László visszatért, azonnal adja meg neki a felesége címét, ideírtam.

LEHÁR: Annak az örültnek ez a takaros teremtmény lenne az oldalbordája?

BOROVICZÉNY: Nem örült! A Mária Terézia Rend lovagkeresztjének a birtokosa!

LEHÁR: Attól, hogy valaki bátor és találékony a harctéren, még a civil életben lehet teljesen tökéletlőt hülye!

BOROVICZÉNY: Maga ma bal lábbal kelt fel?

LEHÁR: Ez a félnótás Karakán kövekből akar pokolgépet fabrikálni! Maga meg komolyan veszi!

BOROVICZÉNY: Miért? Hadd kísérletezzem, nem kerül semmibe!

LEHÁR: Még hatalmon sem vagyunk! De ha hatalmon lennénk is, a jelenlegi helyzetünk, a békeszerződés, az összezsugorodott és kimerült ország arra kárhozza bennünket, hogy a következő háborúban pusztán segédnép lehetünk. Nem lehet erőnk, időnk és pénzünk új fegyverek kikísérletezésére!

BOROVICZÉNY: Ezt már százszor kifejtette. Ön szerint stratégiailag mi már most elvesztettük a következő háborút!

LEHÁR: Igen! Egyedüli reményünk, hogy a király visszatér, és a birodalom helyreáll. Különben a birodalmi létet gyarmati alárendeltség fogja követni. Külső hatalmak fognak egymás ellen felhasználni bennünket. Ebben a pillanatban kizárólag egy célra kell összpontosítanunk: a király visszahozatalára.

BOROVICZÉNY: Pontosan erről beszélek én is.

LEHÁR: Maga meg ilyen fejre esett tökkelütöttekre pazarolja az időt, az erőt és a pénzt, mint ez a Karakán!

BOROVICZÉNY: Ön kicsinyhitű.

LEHÁR: Hogy én kicsinyhitű lennék? Nem, csak realista vagyok. Az adott kérdést mindig több oldalról vizsgálom meg, mérlegelek és számítok!

BOROVICZÉNY: Ne számítson, higgyen! Nézzen körül! Itt és most! Ha csak a saját értelmére számít, mindez, ami körülvesz bennünket, nem is létezhet, hiszen minden lény, tárgy és jelenlét létezik, jelenésének vége felé tart. Mindaz, amit látunk, amit tapasztalunk vagy gondolunk, véges. Vagyis egyszer minden megszűnik. Egyszer minden véget ér. Ha minden létező ilyen természetű, akkor akár azt is feltételezhetjük, hogy volt idő, amikor nem volt semmi.

LEHÁR: Semmi? Az fel sem fogható.

BOROVICZÉNY: Ha lett volna idő, amikor nem volt semmi, akkor most sem lenne semmi, hiszen a semmiből nem lehet valami. Ha csak nem valaki által. Ezt a valakit nevezik az emberek Istennek. Óvó jelenlétét gondviselésnek. A feladataival foglalkozzon, ne a gondjaival. Jelen van a viselőjük. Maga itt marad, én leszaladok a virágüzletbe, Annabellához, rendelek egy szép nagy csokor rózsát, a csokorba beleteszek egy kis borítékot, a borítékba elrejték 10 koronát, és kiküldetem Klárának...

LEHÁR: Nem Klárának, Irmának!

BOROVICZÉNY: Mondom, hogy Irmának... tűzoltás gyanánt.

LEHÁR: Maga egy képmutató vén kujon, én pedig realista vagyok!

BOROVICZÉNY: Mivel számító, engem is annak tart. Én ezzel az aprósággal nem számítok semmire, csak mivel minden percben vagy ronthatunk, vagy javíthatunk ezen a teremtett világon, nekem szárnyal a lelkem, ha valami jót tehetek.

LEHÁR: Akkor is én vagyok a realista!

BOROVICZÉNY: Nézzen tükörbe, ezredes úr!

13. JELENET

Telefoncsörgés.

LEHÁR: Igen, Adél. Nem, Adél. Ne haragudj, Adél! Szeretlek, Adél! Az baj, Adél! Az akkor is baj, Adél! Én azt nem mondtam, Adél! Én nem vádoltalak téged, Adél! Nem, nem fontosabbak nálad, Adél! Semmi sem fontosabb nálad, Adél!

14. JELENET

GÉZA: Jó napot!

LEHÁR: Miben lehetek a szolgálatára?

GÉZA: Tegnapelőtt abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy adománnyal segíthettem közös céljainkat!

LEHÁR: Hálával vettük. A hónap legnagyobb adománya volt. Legszívesebben nyilvánosan mondanék köszönetet önnek!

GÉZA: Kérem, ne tegye.

LEHÁR: Ha nem kéri...

GÉZA: Külön kérem, hogy ne tegye!

LEHÁR: Miért? Kétes az ékszerek származása?

GÉZA: Kikérem magamnak!

LEHÁR: Akkor mi a baj?

GÉZA: Kártya!

LEHÁR: Az nagy baj.

GÉZA: Adósság!

LEHÁR: Mekkora?

GÉZA: Nem kevés!

LEHÁR: Segíthetek valahogyan?

GÉZA: Igen.

LEHÁR: Hogyan?

GÉZA: Nagyon nehéz nekem erről beszélnem!

LEHÁR: Könnyítsen a lelkén!

GÉZA: Tudom, hogy ilyet nem szoktak kérni...

LEHÁR: Az ön támogatásának rendkívüli mértéke jó alappal szolgál bármilyen teljesíthető kérésre.

GÉZA: Örömmel hallom.

LEHÁR: Parancsoljon.

GÉZA: Tisztelettel visszakérem az egész adományom.

LEHÁR: Az egészet?

GÉZA: Igen.

LEHÁR: Az elég lenne?

GÉZA: Nem.

LEHÁR: Sajnálom.

GÉZA: Itt van ez a táska. Ebbe rakja bele az ékszereimet.

LEHÁR: Nem tehetem!

GÉZA: Én mégis azt ajánlom, hogy tegye.

LEHÁR: Adománya értékesítve lett, a pénzt közös céljaink elérése érdekében felhasználtuk.

GÉZA: Hogyan?

LEHÁR: Megtörtént.

GÉZA: Maga hazudik.

LEHÁR: Miért tenném?

GÉZA: Akkor beszéljünk más nyelven.

LEHÁR: Németül, olaszul és csehül is beszélek.

GÉZA: Vigyázz, kutya, rosszul fogsz járni!

LEHÁR: Még egy lépés ezen az úton, csak egy lépés, és fálnak fogsz szaladni!

GÉZA: Nem fogok fálnak futni, kiszaladok ezen az ajtón, körbesurranom a pesti szerkesztőségeket, telekürtölöm a sajtót azzal, mire készültök! Könnyes szemekkel számolok be az érdeklődő sajtónak arról, hogyan vezettetek félre engem, szegény szerencsétlen menekültet. Elcsukló hangon regébe öntöm, hogyan forgattatok ki mindenemből, hogyan fosztottatok ki, és hogyan lökötök most kisemmizetten az utcára. Még egyszer mondom, az ékszereimet kérem ebbe a táskába!

LEHÁR: Az ékszerek már az ékszerésznél.

GÉZA: Most feláll, kimegy azon az ajtón, elmegy értük, majd belerakja őket ebbe a táskába! Legyen szíves!

Lehár elindul.

15. JELENET

László, Lehár be.

LÁSZLÓ: Nocsak, nocsak. Géza.

GÉZA: Úristen!

LEHÁR: László! Te ismered ezt az embert?

GÉZA: Ismerem. Persze hogy ismerem! Maga é! Istenem, maga é! Karakán László é! Köszönöm, Istenem, megérte templomba járni. Én úgy

tudtam, magát az üldözői fenn, a hegyekben agyonlőtték! A román csendőrök! Az újságok is megírták! A holttestét temetetlenül fennhagyták az erdőben, medvék és ordasok martalékául! Mi úgy tudtuk, maga meghalt.

LÁSZLÓ: Ki az a mi?

GÉZA: Mi? Mi! Az egész falu!

LÁSZLÓ: Géza! Nem tudom, büszke lehetek-e rád?

GÉZA: Maga rám akar büszke lenni?! Ne tegye! Vagy talán mégis?

LÁSZLÓ: Elhoztad a családi ékszereimet. Ez egyszerű lopás. Majd eljöttél ide, és felajánlottad szinte az összeset a király hazahozatalára. Én is ezt tettem volna.

GÉZA: A maga nevében tettem!

LÁSZLÓ: A magad nevében tetted.

GÉZA: Nem, a maga nevében tettem!

LEHÁR: Most azért jött, hogy visszakönyörögje az ékszereket!

GÉZA: Kártya.

LÁSZLÓ: Kártya? Az ékszerek az enyéme. A felajánlás marad. Az adósság a tied.

GÉZA: Akkor nekem föbbe kell lőjem magam!

LEHÁR: Úrhoz méltó lenne.

GÉZA: Nincs pisztolyom!

LÁSZLÓ: Parancsolj.

GÉZA: *(Lehárnak)* Köszönöm, már van. Ugyanolyan. Álljon félre, oda fog fröccsenni. Nem tudom megtenni.

LÁSZLÓ: Add már ide, te szerencsétlen! A feleségem?

GÉZA: Asszonyom....

LÁSZLÓ: Mi történt?

GÉZA: Meghalt, ott voltam, amikor elhurcolták. Akkor még élt.

LEHÁR: Nem halt meg. Itt volt, keresett. Itt van a címe.

LÁSZLÓ: Látod, Géza, itt van a címe.

GÉZA: Asszonyom túlélte! Megérte templomba járni. Pedig mi mindenben ment keresztül, és hányszor!

LÁSZLÓ: Az ékszerszekrényt magad törted fel, vagy a Siguranca adott hozzá kulcsot?

GÉZA: Magam voltam, senki sem segített!

LÁSZLÓ: Hogy jutottál át a határon?

GÉZA: Magam jöttem, senki sem segített! *(Némán int, hogy hallgassanak, és mutogat a csilláron lévő mikrofon felé.)* Csak az ég, amely a fény fölött mindent hall, mindent lát! *(Lehár fellép a székre, megtalálja és kitépi a mikrofont.)*

LEHÁR: Mikrofon!

GÉZA: Fogott ember vagyok. Otthon maradt rokonaim, szeretteim túszok. Uram, a szívem ide húz, magukhoz. A régi bajtársakhoz. Mint minden rendes magyar ember, én is várom a királyt! Kiszolgáltattam magukat. Kényszerből tettem, amit tennem kellett! Meg kell értenie, engem kényszerítettek! Az ékszereket a rendőrség adta a kezembe. Az volt a feladat, hogy megtegyem a felajánlást, majd követeljem vissza őket. Ha visszakapom őket, akkor azt kellett volna hazudnom, amit sosem tettem, hogy nem mindet kaptam vissza. Hogy az értékesebbeket maguk maguknak elsikkasztották. Hogy csapjak minél nagyobb lármát az újságokban. Így vagy úgy, de le akarják járatni magukat! Én most bizonyosságot tettem! Felfedtem a mikrofont, elmondtam, amit tudtam! Bizonyítottam!

LÁSZLÓ: Hol vannak?

GÉZA: Nem tudom!

LEHÁR: Itt a közelben. Vagy a jobb oldali, vagy a bal oldali szomszéd. Meglátjuk, a drót hova vezet.

LÁSZLÓ: A mikrofont vissza kell szerelni!

16. JELENET

BOROVICZÉNY: Mi történik itt?

GÉZA: Nem tudom.

LÁSZLÓ: Mikrofon!

BOROVICZÉNY: Hol?

LEHÁR: A csillárban.

BOROVICZÉNY: Szereljétek vissza! Nem szabad észrevenniük, hogy felfedeztük őket. Hát te ki vagy, bűdösbogár?

GÉZA: Én már nem tudom.

BOROVICZÉNY: Antal, jelezze, ha kész. Beszéljünk valami semleges témáról.

LÁSZLÓ: Semleges témáról?

LEHÁR: Miről?

GÉZA: Nem tudom, a divatról?

LÁSZLÓ: A divatról?

LEHÁR: A divatról?

BOROVICZÉNY: A női divatról!

17. JELENET

Dorottya be.

DOROTTYA: Anti, drága, kedves Aladár, uraim! Megérkezett az egyesület alapítása utáni fogadásához a borszállítmány. Vegyem át én, vagy jössz te, Anti, esetleg ön, kedves Aladár?

LÁSZLÓ: Dorottya!

GÉZA: Dorottya, szívem, te élsz?

DOROTTYA: Ki az a Dorottya? Én nem Dorottya vagyok! Anti vagy Aladár, bemutatnának az uraknak?

BOROVICZÉNY: Szívesen...

LEHÁR: Nem maga, majd én! Adele von Prandau-Hildebrandt bárónő, a jegyesem!

LÁSZLÓ: Karakán László ezredes.

DOROTTYA: Kedves Aladár, magának kész gyűjteménye van ezredesekből! Vallja be nekem őszintén, ugye gyűjti őket?

BOROVICZÉNY: Kinyomozta?

GÉZA: Dorottya, te cukorfalat, én vagyok az!

DOROTTYA: Anti, drágám, kedves Aladár, ki ez a paraszt?!

LEHÁR: Vigyázz a szádra! Még egy „Dorottya”, s odacsapok a pofádra!

DOROTTYA: Angyal szállt el felettünk. Uraim, milyen hallgatagok ma! Hát illik az ember lányát, aki kedveli a sűrűn csattogó csacsogás éteri muzsikáját, ez esetben engem, ennyi ideig szótlánul hagyni?

GÉZA: Lenne szíves, kedves Adél? Dorottya, szívem! Ezt most köszönd meg! *(két átszállót akaszt le neki)*

BOROVICZÉNY: Skandalum!

DOROTTYA: Ez a paraszt megütött! Ez a paraszt kétszer megütött! Anti, te ezt eltűröd?! Aladár maga meg ezt azzal tetézi, hogy se szó, se beszéd csak ott áll, és nézi?

LEHÁR: Megöllek, kutya!

BOROVICZÉNY: Hallatlan! Felpofozni egy hölgyet társaságban! Ki ez a faragatlan bunkó?

18. JELENET

Villanyszerelő be.

VILLANYSZERELŐ: Ide verek, oda verek, itt futnak a szakemberek. Jó napot kívánok! Megjött a fény az éjszakába! Itt a jó szomszéd, megjött a jó szomszéd, és itt van vele a létra! (*Lehár, Boroviczény és László körbeveszik, felismeri Lászlót*) Karakán László! Maga itt?

LÁSZLÓ: Igen, itt vagyok. Ígértem neked valamit.

19. JELENET

LÁSZLÓ: Irma!

IRMA: Végre.

LÁSZLÓ: Már nem is reméltem.

IRMA: Én tudtam.

LÁSZLÓ: Mikor érkezted?

IRMA: Egy hete.

LÁSZLÓ: Hol voltál ez ideig?

IRMA: Szállást kerestem. A Mária Valéria-telepen találtam. Én kerestelek, László. Csak a város nagy, a pénzem meg kevés. Te?

LÁSZLÓ: Hosszú. A lényeg, hogy itt vagyunk. Együtt, ketten.

IRMA: De jól vagy, ugye?

LÁSZLÓ: Jól.

IRMA: És most mivel is foglalkozol?

LÁSZLÓ: A műszaki egyetem fizikusaival kísérleteket folytatunk. A házunkkal mi van?

IRMA: Kifosztották, szétvitték. „Fegyverek után kutattak.” A bútorokat is szétverték.

LÁSZLÓ: És a kert?

IRMA: A kert... Azt is feldúlták. Felásták. Ott is „kutattak”. László, otthon már semmi sem az, ami volt. Ami megmaradt, az bennünk maradt meg. Az emlékeinkben. Milyen kísérleteket folytattok?

LÁSZLÓ: Új robbanóanyag.

IRMA: Miért, a réginek mi a baja?

LÁSZLÓ: A régiből mindenkinek van, és abból nekünk van a legkevesebb.

IRMA: Értem.

LÁSZLÓ: Áttörés kell. Valami olyat kell alkotnunk, ami eddig még nem volt. Olyan áttörést kell elérnünk, mint a puska felfedezése volt! Irma, ha sikerül, akkor megfordíthatjuk a sorsunkat.

IRMA: Neked hullik a hajad?

LÁSZLÓ: Hullik.

IRMA: Ez az új anyag mérgező?

LÁSZLÓ: Igen, mérgező. Neked...

IRMA: Igen, nekem. Ötödik hónap.

LÁSZLÓ: A gyerek...

IRMA: Nem, a gyerek nem a tied.

LÁSZLÓ: Nem az enyém?

IRMA: Nem. Amióta elmentél, sok minden történt. László, házasok vagyunk mi még?

LÁSZLÓ: Persze hogy azok vagyunk. A gyerek?

IRMA: Addig tartottak fogva, amíg teherbe nem esem. Úgy engedtek el, hogy már ne lehessen elvenni.

LÁSZLÓ: Irma, én megkeresem őket!

IRMA: De akkor mindegyiket!

LÁSZLÓ: Igen, mindegyiket! Egyenként.

20. JELENET

DOROTTYA: Szép napok voltak ezek itt veled.

LEHÁR: Voltak?

DOROTTYA: Már nem lesznek.

LEHÁR: Miért?

DOROTTYA: Ma este, az egyesület megalakulása után elutazom.

LEHÁR: Hová?

DOROTTYA: Svájcba, a királyhoz. Bejelentettek a királynénál udvarhölgyi szolgálatra.

LEHÁR: Erről szó nem volt...

DOROTTYA: Aladárral utazok.

LEHÁR: Nem!

DOROTTYA: De!

LEHÁR: Az a vén, álszent kujon! Adél, nekem te nem pusztán egy nő vagy az életemben.

DOROTTYA: Antikám, drágám, nekem nem egy férfi volt az életemben. Én nem akkor vagyok jó hozzád, ha melletted maradok, hanem akkor, amikor elhagyalak.

LEHÁR: Adél!

DOROTTYA: Ne ordíts! (*Két pofon*) Nem vesztesz velem semmit. Én nem tudok szeretni, és nem tudok szeretet nélkül élni. Értetted? Mosoly, illem, kellem, pusztán ez vagyok, és hajlékony jellem, amivel ki is szolgáltalak. Csakhogy nélkülözhetetlennek érezz. Ha új dolgokat már nem tudsz kitalálni, kitalálom én őket. Ugye, tűzijátéknak érezted azokat a perceket velem? Nekem mindegy. Csak az számít, hogy elkaptalak. Magamba temettelek, kifacsartalak, és most, hogy emberből bábbá degradáltalak, elhagyalak. Szeretsz engem?

LEHÁR: Szeretlek.

DOROTTYA: Jól van. Add ide az oldalfegyved! Vedd a kezedbe! Várj, felhúszom neked. Most fogd meg! Lőj le! Antal, lőj engem agyon! Antikám, édes ujjad a ravaszon, lágyan húzd meg! Hidd el, jobb lenne!

LEHÁR: Miket beszélsz?

DOROTTYA: Nem tudod megtenni.

LEHÁR: Nem.

DOROTTYA: Szeretsz. Engem szeretsz, vagy azt, amit tettem veled? Lefegyvereztelek. Megyek, kővé meredt Antika, itt van még egy puszika, no, pá, előttem a következő feladat! Aladár vár rám. Majd felrepülünk, és pezsgőzve elúszunk a felhők felett, a kék ég alatt, lenn a méregzöld pázsiton vár rám a királyom. (*csend*) A méregzöld pázsiton. (*csend*) Add ide a kezed! Lép fel a székre! Köszönöm. Most egy szobor vagy. Egy hős szobra vagy, alattad a szék a talpazat. Most még itt vagyok. Nézel, nem értesz semmit. Csak a fájdalom maradt. A lelked kiszakadt, vakon indul vissza azon az úton, amelyen eddig együtt jöttünk, engem keres, meglel, éppen kacagva ugrok a nyakadba! Aztán az élmény emlékké szelődül, az emlékkép lassan szertefoszlik. (*csend*) Ameddig ellátsz, ameddig hallasz, sehol senki, élőlény sincs sehol. Csend és üresség. Én indulok. Te magadra maradsz.

21. JELENET

IRMA: Nem igaz! Megöltem volna magam, ha adtak volna rá esélyt.

GÉZA: Asszonyomat visszakapta. Én asszonyomat soha mint nőt nem kívántam. Minden alkalommal, amikor asszonyomra rá kellett másznom, én csak a kényszernek engedtem!

IRMA: Kuss legyen, te mocskos állat! Te szar-kupac! Kivágom ezt a lárvát magamból. Veled együtt pusztul ez a véretem szívó métely, ha beledöglök is.

LÁSZLÓ: Nem ölod meg sem magad, sem a gyereket! Sajátunkként fogjuk felnevelni, az értékrendünk szerint.

GÉZA: Jól van, megvertelek, átengedtelek a rendőröknek, a csendőröknek, átment rajtad az egész falu, de utána ismét jöttem én! De Isten akarta, hogy teherbe ejtselek. Én és a falu. Megmentettelek. Mozdul már? Érzed? Én vagyok hármunk gyerekének az apja. Köszönöm, uram! Köszönöm! Maga jó hozzám, maga túl jó hozzám! Köszönöm, uram! Köszönöm! Maga jó hozzám, maga túl jó hozzám! Köszönöm, uram! Köszönöm! Maga jó hozzám, maga túl jó hozzám!

22. JELENET

Mindannyian jelen vannak. A beépítettek karneváli maszkban, a többiek anélkül. László egyenként gyűjti meg a gyertyákat.

FŐHADNAGY: Mit akarunk mi, magyarok, most a 20. század elején? Ki akarunk jutni ebből az ingoványból, ebből a zsákutcából, ebből a szakadékból, melybe taszítottunk, és megkeresni az új Magyarországot! Mi vezet bennünket? Egy gondolat, egy gondolat, mint hajdan Nimród fiait a fehér szarvas! Egy gondolat, amely úgy vezet bennünket, mint ahogy népét kell vezetnie a királynak! A trón üres, a király száműzetésben, az ország darabokban! Azért gyűltünk most össze a szélrózsa minden irányából, az elszakított területekről és a maradék országból, hogy felmutassuk: államalkotó s koronázó nép voltunk, vagyunk s maradunk! Az örök tartalmat új formába kell öntenünk! Amíg ezt az új formát meg nem leljük, a most létrehozandó egyesületet működ-

tejük. Az egyesület alapszabályát megkaptátok, azt megismertétek, eddig én beszéltem, most elhallgatok, az alapító szól hozzátok.

BOROVICZÉNY: Hölgyeim és uraim! Kedves barátaim! Nem is annyira a távoli múltban az én szépapám gyertyaöntő mester volt Gyulafehérvárott. Értette a dolgát, és gyertyáinak híre ment a fejedelem udvarában is. Amikor Bethlen Gábor ama sorsdöntő tanácskozásra hívta össze az erdélyi rendeket, akkor, azon az éjszakán, az én dédapám gyertyái égtek. A családom ezeket a gyertyákat az elmúlt háromszáz évben megőrizte. Ezek azok a gyertyák. Most, hogy megalapítjuk a Fehér Szarvas Társaságot, én ezeknek a gyertyáknak a fényénél szólok hozzátok! Ezek a fények a magyar történelem fényei. Ha ránk zuhan a sötétség, ezek a fények felfedik a kiutat! Kövessetek! Űzzük azt a nemes vadat, kergessük a szarvast! Ne hagyjuk ebek harmincadjára, parlagon az országot, üresen a trónt! Esküdjetek! Az igaz és mindenható Istenre esküszünk...

MINDNYÁJAN: Az igaz és mindenható Istenre esküszünk...

BOROVICZÉNY: Hogy e társaságnak általunk ismert alapszabályait... *(utána mondják)* ...legjobb tudásunk szerint megtartjuk... azokhoz hívek leszünk... Isten minket úgy segítjen. Ámen.

LÁSZLÓ: Barátaim, sorstársaim, magyarok! Az eskü már köt benneteket, s ha akad közöttetek esküszegő, megkeressük! Itt az ideje, hogy bizalmasan tájékoztassalak benneteket azokról a kísérletekről, amelyeket az elmúlt hónapokban folytattunk. Szenci Molnár Albert, a prédikátor

így szólott egyszer eleinkhez, híveihez: „Ha az Úristen igazságáért verekszetek, hívjátok segítségül az ördögöt!” Én Isten igazságáért küzdve megfogadtam a prédikátor tanácsát! Közel jutotunk ahhoz, hogy egy olyan bombát állítsunk elő, amilyen még nem volt ezen a világon! Egy olyan bombát, amely egy egész hadsereget, egy egész frontszakaszt, egy egész várost képes letörölni a föld színéről! Nemsokára, mint eleink, Árpád és a hét vezér, erővel leszünk képesek helyreállítani és fenntartani az igazságot! Minden áttörés áldozatokkal jár. Az az anyag, amelyből az új fegyvert létrehozunk, mérgező. Áldozatok nélkül nincsen eredmény. Követvén Dugovics Titusz példáját, én ezt a porhüvelyt, amely itt áll most előttetek, áldozom azért, hogy lelkünk egyedüli e világi otthona, az Örök Magyarország ebben a világban méltó formában legyen jelen! Ne feledjétek, csak az a közösség élhet a Magasztos jelenlétében, amely ismer olyan értékeket, melyeket élete árán is elszántan oltalmaz!

FÁNI: Az uralkodó Magyarországra érkezett! A repülőgépe szállt Cirákon-Dénesfalván! A király itt van az országban!

BOROVICZÉNY: A király!

LEHÁR: A király!

IRMA: Megjött a király!

GÉZA: Úristen! Mi lesz most?!

DOROTTYA: Itt van a királyom a méregzöld pázsiton!

FÁNI: Attól félek, az uralkodó kimenekül ebből a világból, ha látja, mivé tettük, méltatlan alattvalók, az ő csodálatos országát.